

LEDARE

Att minska fattigdomen måste stå över ideologierna, menar Paul Wolfowitz*, chef för Världsbanken, på Sverigebesök i oktober.

Han vill gärna framstå som en resultatriktad nice guy, men vad säger detta uttalande egentligen? Vad säger det om Världsbankens ambitionsnivå? Vad säger det om Världsbankens världsbild?

Att Världsbanken vill minska fattigdomen är en lång väg från den internationella vita band-kampanjens krav "Utrotta fattigdomen nu!"

Fattigdom är ett urvattnat begrepp, det omfattar så många olika faktorer, orsaker och symptom att det genomsyrar hela livet. Att man skulle kunna bekämpa fattigdomens orsaker och symptom utan att ideologiska ställningstaganden görs, är befängt. Det är också förrädiskt.

Alltsedan Berlinmurens fall har nyliberala och neokonservativa företrädare (varav Wolfowitz är en) hävdat att "det finns inga alternativ", samtidigt som de gjort tidigare politiskt färgad ideologi till självklar norm.

När den globala rättviserörelsen utropade: En annan värld är möjlig! var det något som solidaritetsrörelsen alltid vetat, som behövde sägas, och tål att sägas igen. För att idag påpeka det demokratiska underskottet i (kapitalets) globalisering, är att våga säga "kejsaren har inga kläder".

Medan odlingarna skördas av jordlösa bönder, tråden spinns av analfabeter och tyget vävs i sweatshops, sys den osynlige handens skrud på den avreglerade finansmarknaden – till god vinst.

Att arbeta för en rättvis värld fri från fattigdom och förtryck handlar om att jämföra uttalanden från Världsbankens chef med verkligheten i strukturanpassningens och avregleringens fotspår. Det handlar om att ge människor hopp om världen och hopp i vardagen. Det handlar om solidaritet. Det handlar om nya visioner.

Att utrota fattigdomen är i allra högsta grad en ideologisk fråga.

ANNA SJÖGREN

*artikel i DN 22 oktober 2005. På Wolfowitz meritlista finns posten som vice försvarsminister under George W Bush, då han deltog i planeringen av kriget mot terrorismen och Irakkriget.